

Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen kaikille Haaraosastoille.

1918 vuoden alussa ovat Helsingin ruotsinkieliset eläinsuojelusyhdistyksset yhdessä eräitten maaseutueläinsuojelusyhdistysten kanssa päättäneet muodostua yhtymäksi, jolle annettiin nimeksi „Finlands Djurskyddsföreningars Centralförbund — Suomen Eläinsuojelusyhdistysten Keskusliitto“. Sen sääntöehdotuksen mukaan ovat yksityisetkin henkilöt oikeutetut liittymään siihen yhdistysten kanssa yhdenvertaisiksi jäseniksi „suorittamalla Liittoneuvoston määräämän maksun joko vuosittain tai kerta kaikkiaan“.

Samainen yhtymä — jota ei vieläkään ole laillistettu ja jota ilmeisesti ei mitenkään voida pitää minään Suomen yhdistyneitten eläinsuojelusyhdistysten elimenä — on myös, kuten Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen tietoon tänään on tullut (käyttämällä „Suomen Eläinsuojeluseurojen Keskusliiton“ nimeä), vastikään nostanut erään „Suomen yhdistyneitten eläinsuojelusyhdistysten Keskushallitukselle“ („Centralstyrelsen för Finlands förenade djurskyddsföreningar“), mikäli semmoinen on olemassa, mutta vastaisessa tapauksessa Suomen eläinsuojelusyhdistykselle („Finlands djurskyddsförening“) Helsingissä, v. 1916 tehdyn 15,000 markan suuruisen jälkisaadöksen sisällön.

Suomen Eläinsuojelusyhdistys, jolla on 679 haaraosastoa ympäri maata, joista 676 on suomen- ja 3 ruotsinkielistä, ja jota jo tämänkin perusteella kauan on pidetty jonakuna Suomen eläinsuojelusyhdistysten keskuksena, katsoo monestakin syystä, että edellämainittu yhtymä sekä

omaksumalla „Suomen Eläinsuojelusyhdistysten Keskusliiton“ nimen että kantamalla sanotun testamenttilahjoituksen sisällön, on loukannut Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen oikeutta, josta syystä Yhdistys myös, paitsi muuta, tulee oikeudenkäyntitietä vaatimaan sen velvoittamista Yhdistykselle luovuttamaan kysymyksenalaiset testamenttivarat. — Tämän yhteydessä pyytää Yhdistys saada viitata oheelliseen jäljennökseen viime helmikuun 10 p:nä pitämänsä kokouksen pöytäkirjasta, § 3.

Yhdistyksen tietoon on edellisen lisäksi tullut, että moniaalla maassamme luullaan senkin kuuluvan tuohon „Suomen Eläinsuojelusyhdistysten Keskusliittoon“, jopa tuon syntyneen Yhdistyksen esimiehen, everstiluutnantti Forsténin alotteesta.

Tämän johdosta, ja koska Yhdistys myös tietää, että ainakin yksi sen haaraosastoista on liittynyt tuohon muka „Suomen Eläinsuojelusyhdistysten Keskusliittoon“ ja tämäkin, ilmoituksen mukaan, on johtunut väärinkäsityksestä, katsoo Yhdistys velvollisuudekseen sekä itseänsä, haaraosastoineen, että ajamaansa aatetta kohtaan täten saattaa kaikkien alaistensa yhdistysten tietoon, ettei Suomen Eläinsuojelusyhdistyksellä ole niin mitään tekemistä puheenanaolevan „Suomen Eläinsuojelusyhdistysten Keskusliiton“ nimen ottaneen yhtymän kanssa, ja että Yhdistyksen haaraosastojen liittyminen siihen siis tietää, paitsi muuta, niitten eroamista Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen yhteydestä, jommoista asian tilaa Suomen Eläinsuojelusyhdistys luonnollisesti tulisi haikeasti valittamaan.

Helsingissä, maaliskuun 22 p:nä 1919.

Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen puolesta:

T. K. Forstén.

Vilho Selinheimo.

Pöytäkirja, pidetty Suomen Eläinsuojeluyhdistyksen kuukausikokouksessa, Eläinsuojelustoimistossa Helsingissä, helmikuun 10 p:nä v. 1919 klo 7 j. p. Puhetta johti esimies, eversti T. K. Forstén, pöytäkirjan laati allekirjoittanut.

3 §.

Siihen nähden että tšekäläiset ruotsinkieliset sekä jotkut maasentukaupunkien eläinsuojeluyhdistyksistä, luvultaan, ilmoituksen mukaan, korkeintaan kymmenen, olivat viime vuoden aikana liittyneet yhtymäksi, joka oli ottanut nimekseen „Finlands Djurskyddsforeningars Centralförbund — Suomen Eläinsuojeluyhdistysten Keskusliitto“, ja että rouva Constance Ullner oli viime marraskuun 29 p:nä Valtioneuvostolle jättänyt anomuksen, jossa hän — myötäpanematta niin mitään selvitystä siitä, keitä mainittuun mukamas Suomen eläinsuojeluyhdistysten keskenään muodostamaan „Keskusliittoon“ kuuluu — on pyytänyt tälle yhtymälle hyväksytyjen sääntöjen vahvistamista, ja otaksuttavaa kun oli, että samainen yhtymä — sen johdossa, että puheenaoleva anomus nyttemmin, Yhdistyslain viime tammikuun 4 päivältä ilmestyttyä, ei antane aihetta muuhun toimenpiteeseen kuin osoitukseen kääntymään asiassa rekisteriviranomaisten puoleen — ensi työkseen nyt ilmoittautuu rekisteriin pantavaksi, niin katsoi kokous velvollisuudeksensa saattaa sekä totuuden nimessä että ajamansa aatteen palvelemiseksi rekisteriviranomaisten tietoon, että maassamme on nykyisin arviolta noin 700 eläinsuojeluyhdistystä, joista 679 toimii Suomen Eläinsuojeluyhdistyksen alaisina haaraosastoina, ja että, kun siis sanotusta noin 700 eläinsuojeluyhdistyksestä korkeintaan kymmenkunta on yhtynyt kysymyksessä olevaan „Keskusliittoon“, näiltä ilmeisesti puuttuu kaikki oikeutus „Suomen Eläinsuojeluyhdistysten Keskusliiton“ nimen omaksumiseen, mutta että sitävastoin Suomen Eläinsuojeluyhdistystä („Finlands Djurskyddsforening“) monisataisine haaraosastoineen kautta maan jo kauan on pidetty ja todellakin myös on paljon suuremmissa määrässä kuin hakija Suomen eläinsuojeluyhdistysten Keskustana, — jossa yhteydessä vielä sekin olisi huomattava, että nimitys „Suomen Eläinsuojeluyhdistysten Keskusliitto“ aivan erikoisesti loukkaa Suomen Eläinsuojeluyhdistystä. Epäilemätöntä siis olisi, että „Suomen Eläinsuojeluyhdistysten Keskusliiton“ nimeä lausuttaessa useimpien kansalaistemme mieleen varmasti palautuu ajatus siitä maamme eläinsuojeluyhdistysten suuresta verkosta, minkä muodostavat Suomen Eläinsuojeluyhdistys ja sen monisataiset haaraosastot ympäri maan, kielestäkin riippumatta.

Mutta kokouksen mielestä oli tuo nimitteleminen „Suomen Eläinsuojeluyhdistysten Keskusliitoksi“ ei vain erehdyttävä. Se oli katsottava aivan vääräksi. Sen

sääntöehdotuksen 3 § näet sisältää, että „suorittamalla Liittoneuvoston määräämän maksun joko vuosittain tai kerta kaikkiaan“, voi myöskin yksityinen henkilö päästä liiton jäseneksi. Tällä määräyksellä yksityistenkin henkilöitten laskemisesta eläinsuojelusyhdistysten kanssa tasavertoisiksi liiton jäseniksi oli tuo yhtymä jo osoittautunut mahdottomaksi „Suomen Eläinsuojelusyhdistysten Keskusliiton“ nimen kantamiseen. Ja eläinsuojelusaatteen puolueetonta ajamista ei myöskään taannut yksityisille edesvastuuttomille henkilöille, miten varakkaat he saattoivatkin olla, myönnytetty oikeus ottaa samanvertaisina yhdistysten kanssa osaa yhteisten asiain päättämiseen, pelättävä kun oli, että monessakin tapauksessa paikkakunnalliset y. m. koko maata käsittäväksi aiotulle eläinsuojelustyölle vieraat, jopa vastaisetkin näkökohdat pääsisivät asiain ratkaisuun vaikuttamaan, puhumattakaan siitä vaarasta, että liike voisi tulla ohjatuksi vähemmän suotavaan suuntaan, eläinsuojelusyhdistysten kykenemättä kumpaakaan estämään. Tästäkin syystä olisi siis kokouksen mielestä rekisteröiminen evättävä hakijalta „Suomen Eläinsuojelusyhdistysten Keskusliiton“ nimellisenä.

Edelleen oli kokouksen mielestä rekisteriviranomaisille huomautettava siitäkin, että tuo nimitys „Suomen Eläinsuojelusyhdistysten Keskusliitto“ on vielä sikäläkin erehdyttävä, että se on omiansa johtamaan suurta yleisöä siihen harhakäsitykseen, että „liiton“ työ tosiaankin ulottuisi yli koko maan, vaikkakin se itse asiassa ainakin toistaiseksi rajoittuu noitten harvain yhdistysten toimintalualueisiin, s. o. noihin kuuteen—seitsemään kaupunkikuntaan maassamme, vieläpä semmoisiinkin paikkakuntiin, joissa, niinkuin Helsingissä ja Turussa, on olemassa eläinsuojelusyhdistyksiä, mitkä eivät ole katsoneet voivansa „Keskusliittoon“ yhtyä, ja että, yleisön arvelun mukaan, niinmuodoin esim. lahjoituksilla tämän muka todellisen „Suomen Eläinsuojelusyhdistysten Keskusliiton“ hyväksi tulisi, vastoin asian todellista laitaa, olemaan mahdollisimman suuri kantavuus eläinsuojelusaatteen palveluksessa. Tässä yhteydessä pöytäkirjaan vielä merkittiin, että, kuten yhdistyksen tietoon vast'ikään oli huhuna tullut, viime lokakuun tienoilla kuollut kunnallisneuvos P. N. A. E. Hanén oli testamentissaan säätänyt m. m., että koko maattamme käsittäväälle eläinsuojelusyhdistysten yhteenliittymälle tahi, ellei semmoista hänen kuollessaan vielä olisi olemassa, Suomen Eläinsuojelusyhdistykselle oli hänen omaisuudestaan jätettävä 15,000 mkk., jonka summan nyt hakijana esiintyvä „Keskusliitto“ ilmoituksen mukaan jo oli omakseen katsonut ja ottanut huostaansa.

Kirjelmään rekisteriviranomaisille oli liitettävä ote tästä pöytäkirjasta.

Vakuudeksi:
Vilho Selinheimo.